

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΑΝΤΡΙΟΥ ΦΟΥΚΟΥΝΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Παλιά ήμασταν περισσότεροι. Είμαι βέβαιος. Όχι τόσο ώστε να γεμίζουμε ένα γήπεδο ή έστω μια κινηματογραφική αίθουσα, αλλά σίγουρα περισσότεροι από αυτούς που απομένουν σήμερα. Για να πω την αλήθεια, πιστεύω ότι δεν έμεινε κανένας. Εκτός από μένα. Έτσι γίνεται όταν είσαι λιχουδιά. Όταν σε λιμπίζονται. Το είδος σου εκλείπει.

Πριν από έντεκα χρόνια, ανακάλυψαν μια από εμάς στο σχολείο μου. Ένα κοριτσάκι, την πρώτη του μέρα στο νηπιαγωγείο. Την καταβρόχθισαν σχεδόν ακαριαία. Τι της ήρθε να πάει στο σχολείο; Ίσως την οδήγησε εκεί η ξαφνική –και είναι πάντα ξαφνική– μοναξιά στο σπίτι και η παράλογη ιδέα ότι θα έβρισκε συντροφιά. Όταν η δασκάλα ανήγγειλε ότι ήρθε η ώρα του ύπνου, η μικρούλα έμεινε μόνη στο πάτωμα σφίγγοντας το αρκουδάκι της, καθώς οι συμμαθητές της σκαρφάλωναν στο ταβάνι με τα πόδια πάνω και το κεφάλι κάτω. Εκείνη τη στιγμή όλα τελείωσαν γι' αυτή. Τέρμα. Ήταν σαν να έβγαλε τους ψεύτικους κυνόδοντές της και να έπεσε γονατιστή μπροστά τους για το αναπόφευκτο τοιμπούσι. Οι συμμαθητές της την κοίταζαν από ψηλά με μάτια γουρλωμένα: *Όπα, τι έχουμε εδώ πέρα;* Το κοριτσάκι έβαλε τα κλάματα, μου λένε, έκλαιγε γοερά. Πρώτη και καλύτερη της όρμησε η δασκάλα.

Μετά το νηπιαγωγείο, όταν έχεις απαλλαγεί από τον μεσημεριανό ύπνο, τότε παρουσιάζεσαι στο σχολείο. Βέβαια, και πάλι κινδυνεύεις να αιφνιδιαστείς. Μια φορά, σε μια σχολική

διοργάνωση, ο προπονητής μου στο κολύμπι νευρίασε τόσο πολύ εξαιτίας της κοιμισμένης απόδοσης της ομάδας, που μας υποχρέωσε όλους να πάρουμε έναν υπνάκο στα αποδυτήρια. Ήθελε απλώς να μας μεταφέρει ένα μήνυμα, φυσικά, αλλά αυτό το μήνυμα λίγο έλειψε να με ξεκάνει. Παρεμπιπτόντως, το κολύμπι είναι μια χαρά, αλλά καλό είναι να αποφεύγετε τα υπόλοιπα αθλήματα, αν είναι στο χέρι σας. Γιατί ο ιδρώτας θα σας προδώσει οπωσδήποτε. Ο ιδρώτας είναι αυτό που μας συμβαίνει όταν ζεσταινόμαστε: σταγόνες νερού τρέχουν σαν τα σάλια του μωρού. Ξέρω, αηδία. Όλοι οι άλλοι παραμένουν άνετοι, καθαροί, στεγνοί, αλλά εγώ;... Εγώ είμαι βρύση που στάζει. Ξεχάστε λοιπόν τους αγώνες κρος κάντρι, ξεχάστε το τένις, ξεχάστε ακόμα και το αγωνιστικό σκάκι. Όμως το κολύμπι είναι μια χαρά, γιατί κρύβει τον ιδρώτα.

Αυτός δεν είναι παρά ένας από τους κανόνες. Υπάρχουν πολλοί άλλοι, κι όλους μου τους έμαθε ο πατέρας μου από τα γεννοφάσκια μου. Ποτέ δε χαμογελάς, ούτε γελάς ούτε χαχανίζεις, ποτέ δεν κλαις, ποτέ δε βουρκώνεις. Έχεις μονίμως μια μειλίχια, στωική έκφραση. Τα μοναδικά συναισθήματα που επηρεάζουν την όψη του προσώπου των ατόμων είναι η έντονη πείνα και ο ερωτικός πόθος, δυο πράγματα με τα οποία προφανώς δεν πρέπει να έχω ποτέ καμία σχέση. Ποτέ δεν ξεχνάς να αλείψεις με άφθονο βούτυρο όλο σου το σώμα, όταν βγαίνεις έξω με το φως της μέρας. Γιατί σ' έναν κόσμο σαν αυτόν, άντε να εξηγήσεις πώς είναι δυνατόν να σε έχει κάψει ο ήλιος. Υπάρχουν ένα σωρό άλλοι κανόνες, αρκετοί ώστε να γεμίσουν ένα σημειωματάριο, αν και ποτέ δεν ένιωσα την ανάγκη να τους καταγράψω. Το να σε τσακώσουν με «βιβλίο κανονισμών» θα ήταν το ίδιο ενοχοποιητικό όσο το ηλιακό έγκαυμα.

Άλλωστε, ο πατέρας μού θύμιζε καθημερινά τους κανόνες. Την ώρα του δειλινού, στο πρόγευμα, επαναλάμβανε μερικούς από το πλήθος που υπάρχουν. Όπως για παράδειγμα: μην κάνεις φίλους, μην αποκοιμιέσαι κατά λάθος στην τάξη (τα βαρετά μαθήματα και οι μακρινές διαδρομές με το λεωφορείο είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα), μην ξεροβήχεις, μην αριστεύεις στις εξετάσεις –έστω κι αν προσβάλλουν τη νοημοσύνη σου–, μην παρασύρεσαι από το ωραίο παρουσιαστικό σου – όσο κι αν τα κορίτσια σου προσφέρουν την καρδιά και το κορμί τους, μην υποκύψεις ποτέ στον πειρασμό. Γιατί πρέπει πάντα να θυμάσαι ότι η ομορφιά σου δεν είναι ευλογία, είναι κατάρα. Αυτό μην το ξεχνάς ποτέ. Όση ώρα μου τα έλεγε όλα αυτά, επιθεωρούσε τα νύχια μου στα πεταχτά, για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν κουτσουρεμένα ή γδαρμένα. Οι κανόνες έχουν ριζώσει πια βαθιά μέσα μου και είναι εξίσου απαρέγκλιτοι όσο οι νόμοι της φύσης. Ποτέ δεν μπήκα στον πειρασμό να τους παραβιάσω.

Με μια εξαίρεση. Τον πρώτο καιρό που άρχισα να παίρνω το ιππήλατο σχολικό λεωφορείο, ο πατέρας μού απαγόρευσε να στραφώ για να τον κοιτάξω και να του κουνήσω το χέρι. Γιατί είναι κάτι που αυτοί δεν το κάνουν ποτέ. Στην αρχή, η συγκεκριμένη απαγόρευση μου έπεφτε βαριά. Τις πρώτες μέρες του σχολείου, όταν ανέβαινα στο λεωφορείο, έπρεπε να βάλω τα δυνατά μου για να σταθώ ακίνητος, να μην κοιτάξω πίσω, να μην κουνήσω το χέρι. Ήταν κάτι σαν αντανakλαστική κίνηση, σαν ασυγκράτητος βήχας. Τότε ακόμη ήμουν παιδί και γι' αυτό μου φαινόταν δυο φορές πιο δύσκολο.

Εκείνο τον κανόνα τον αθέτησα μόνο μια φορά, πριν από επτά χρόνια. Ήταν τη νύχτα που ο πατέρας μου μπήκε στο

σπίτι παραπατώντας, με τσαλακωμένα ρούχα σαν να είχε πάρει μέρος σε συμπλοκή, και με τον λαιμό τρυπημένο. Σε μια στιγμή απροσεξίας, ξεχάστηκε και πια είχε δυο ολοκάθαρες τομές στον λαιμό του. Ο ιδρώτας έσταζε από το πρόσωπό του, λεκιάζοντας το πουκάμισό του. Ήταν φανερό ότι το γνώριζε ήδη. Τα μάτια του είχαν μια αλαφιασμένη έκφραση, κι ο πανικός άρχιζε να κυριεύει τα χέρια του, καθώς με άδραχνε σφιχτά. «Τώρα πια είσαι μόνος, γιε μου» είπε με σφιγμένα δόντια, την ώρα που οι σπασμοί τράνταζαν το στήθος του. Λίγα λεπτά αργότερα, όταν άρχισε το ρίγος και το πρόσωπό του ήταν εξωφρενικά παγωμένο στο άγγιγμα, σηκώθηκε και βγήκε ορμητικά έξω στο φως της αυγής. Εγώ κλείδωσα την πόρτα, όπως με είχε ορμηνήψει, και έτρεξα στην κάμαρά μου. Έχωσα το πρόσωπο στο μαξιλάρι και ούρλιαξα, ούρλιαξα. Ήξερα τι έκανε ακριβώς εκείνη τη στιγμή: έτρεχε όσο το δυνατόν πιο μακριά από το σπίτι, προτού μεταμορφωθεί και οι ακτίνες του ήλιου γίνουν καταρράκτες από οξύ που κατακαίει τα μαλλιά, τους μυς, τα κόκαλα, το συκώτι, τα πνευμόνια, την καρδιά του.

Την επόμενη νύχτα, όταν το σχολικό λεωφορείο –με τα άλογα που έβγαζαν αχνό από τα πλατιά και υγρά ρουθούνια τους– σταμάτησε μπροστά στο σπίτι μου, εγώ παραβίασα τον κανόνα. Στάθηκε αδύνατο να συγκρατηθώ. Καθώς ανέβαινα στο λεωφορείο, γύρισα. Όμως δεν είχε πια σημασία. Το δρομάκι του σπιτιού ήταν έρημο και σκοτεινό στο ξεκίνημα της νύχτας. Ο πατέρας μου δεν ήταν εκεί – ποτέ ξανά δε θα ήταν εκεί.

Ο πατέρας μου είχε δίκιο. Από εκείνη την ημέρα έμεινα μόνος. Κάποτε η οικογένειά μας είχε τέσσερα μέλη, αλλά είχε

περάσει πολύς καιρός από τότε. Στη συνέχεια είχαμε μείνει μονάχα ο πατέρας μου κι εγώ, και αυτό μου αρκούσε. Μου έλειπαν η μητέρα και η αδελφή μου, αλλά ήμουν πολύ μικρός και δεν είχα προλάβει να αναπτύξω αληθινούς συναισθηματικούς δεσμούς μαζί τους. Θυμόμουν αμυδρά τη μορφή τους. Μερικές φορές ωστόσο, ακόμα και σήμερα, όταν ακούω μια γυναικεία φωνή να τραγουδάει, τα χάνω. Την ακούω και σκέφτομαι: *Η μητέρα είχε πραγματικά ωραία φωνή.* Όμως του πατέρα μου του έλειπαν τρομερά. Δεν τον είδα ποτέ να κλαίει, ούτε καν όταν αναγκαστήκαμε να κάψουμε όλες τις φωτογραφίες και τα τετράδια. Αλλά καμιά φορά ξυπνούσα στη μέση της μέρας και τον έβρισκα να κοιτάζει από το ανοιχτό παραθυρόφυλλο. Μια ηλιαχτίδα άγγιζε το σκυθρωπό πρόσωπό του και οι φαρδιοί του ώμοι τραντάζονταν.

Ο πατέρας με είχε προετοιμάσει για να μείνω μόνος. Ήξερε ότι κάποτε θα ερχόταν αυτή η μέρα, αν και πιστεύω ότι κατά βάθος πίστευε πως εκείνος θα ήταν ο τελευταίος από την οικογένεια που θα επιζούσε. Ακόμα και τώρα, το σούρουπο, την ώρα που ετοιμάζομαι για το σχολείο ακολουθώντας την επίπονη προετοιμασία –το πλύσιμο, το λιμάρισμα των νυχιών, το ξύρισμα των μπράτσων και των ποδιών (πρόσφατα επίσης των αραιών τριχών του στήθους), την επάλειψη με πομάδα (για να σκεπάσω τη μυρωδιά), το γυάλισμα των ψεύτικων κυνοδόντων– ακούω νοερά τη φωνή του να επαναλαμβάνει τους κανόνες.

Όπως σήμερα. Καθώς φοράω τις κάλτσες μου, ακούω τη φωνή του. Τις συνηθισμένες προειδοποιήσεις: μην κοιμάσαι σε φίλους, μη σιγοτραγουδάς και μη σφυρίζεις. Αλλά μετά ακούω έναν κανόνα που μου τον έλεγε μόνο μια ή δυο φορές

τον χρόνο. Τον ανέφερε τόσο σπάνια, που ίσως να μην ήταν κανόνας αλλά κάτι άλλο, κάτι σαν απόφθεγμα για τη ζωή. *Μην ξεχάσεις ποτέ ποιος είσαι*. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί μου το έλεγε αυτό ο πατέρας μου. Γιατί ήταν σαν να μου έλεγε να μην ξεχάσω πως το νερό είναι υγρό, ο ήλιος φωτεινός και το χιόνι κρύο. Το θεωρώ πλεονασμό. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να ξεχάσω ποιος είμαι. Το θυμάμαι κάθε στιγμή της ημέρας, κάθε μέρα. Κάθε φορά που ξυρίζω τα πόδια μου, που συγκρατώ ένα φτέρνισμα, που καταπίνω ένα γέλιο ή που προσποιούμαι ότι ζαρώνω τρομαγμένος στη θέα της παραμικρής αδέσποτης αχτίδας φωτός, θυμάμαι ποιος είμαι.

Ένα άτομο με ψεύτικη ταυτότητα.

Η ΚΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΧΕΠΙΕΡ

Αυτή τη χρονιά έκλεισα τα δεκαεφτά, οπότε δεν είμαι πια υποχρεωμένος να παίρνω το σχολικό. Τα άλογα των σχολικών λεωφορείων –σκούρα ανοικονόμητα θηρία, μια γενετικά μεταλλαγμένη ράτσα που εκτρέφεται για τις κυνηγετικές της ικανότητες– μπορούν να ανιχνεύσουν την ξεχωριστή μυρωδιά μου. Μερικές φορές στρέφουν τη μουσούδα τους προς τη μεριά μου, με τα ρουθούνια ορθάνοιχτα σαν μια υγρή, βουβή κραυγή, ξεχωρίζοντάς με από τους υπόλοιπους. Είναι χίλιες φορές προτιμότερο να περπατάω μόνος μου καθώς πέφτει η νύχτα.

Όπως κάθε βράδυ, φεύγω νωρίς από το σπίτι. Την ώρα που διασχίζω την εξωτερική πύλη του σχολείου, μαθητές και καθηγητές καταφτάνουν ήδη με άλογα και άμαξες, γκρίζες μορφές σε κατάμαυρο φόντο.

Απόψε έχει συννεφιά και το σκοτάδι είναι εξαιρετικά βαθύ. Τη λέξη *σκοτάδι* τη χρησιμοποιούσε ο πατέρας μου για να περιγράψει την ώρα της νύχτας που τα πάντα σκεπάζονται από τη μαυρίλα. Το σκοτάδι με αναγκάζει να μισοκλείνω τα μάτια, κι αυτό είναι ένας από τους λόγους που το κάνει επικίνδυνο. Όλοι οι άλλοι μισοκλείνουν τα μάτια μόνο όταν τρώνε κάτι

πικρό ή όταν μυρίσουν κάτι σάπιο. Κανείς δε μισοκλείνει τα μάτια απλώς και μόνο εξαιτίας της σκοτεινιάς – είναι σημάδι που σε προδίδει, γι’ αυτό κι εγώ δε ζαρώνω καθόλου το μέτωπο. Στα μαθήματα κάθομαι κοντά στις λάμπες υδραργύρου που εκπέμπουν ένα πολύ αμυδρό φως (τα περισσότερα άτομα προτιμούν το μισοσκόταδο από το απόλυτο σκοτάδι). Έτσι περιορίζεται ο κίνδυνος να μισοκλείσω τα μάτια άθελά μου. Οι περισσότεροι επίσης απεχθάνονται τις θέσεις κοντά στις λάμπες –βρίσκουν το φως εκθαμβωτικό– με αποτέλεσμα να βρίσκω πάντα θέση εκεί δίπλα.

Δε μου αρέσει επίσης να με σηκώνουν στον πίνακα. Μέχρι σήμερα έχω επιβιώσει χάρη στην ικανότητά μου να χάνομαι μέσα στο πλήθος, να περνάω απαρατήρητος. Όταν με καλούν στον πίνακα, όλα τα μάτια πέφτουν πάνω μου. Όπως συνέβη απόψε το βράδυ, όταν με σήκωσε ο καθηγητής στο μάθημα της τριγωνομετρίας. Συνηθίζει να εξετάζει τους μαθητές συχνότερα από τους υπόλοιπους καθηγητές και αυτός είναι ο λόγος που δεν τον χωνεύω. Κάνει επίσης πολύ μικρά γραμματάκια στον πίνακα και μου είναι σχεδόν αδύνατο να διακρίνω τα ορنيθοσκαλίσματά του στο μισοσκόταδο.

«Λοιπόν, Θ6; Εσύ τι λες;»

Το Θ6 είναι ο χαρακτηρισμός μου. Κάθομαι στη σειρά Θ, στη θέση 6, εξού και ο χαρακτηρισμός μου. Ο χαρακτηρισμός μου αλλάζει ανάλογα με το πού κάθομαι. Στο μάθημα της κοινωνιολογίας, για παράδειγμα, είμαι γνωστός ως Δ4. «Σας πειράζει να μην απαντήσω σ’ αυτό;» λέω.

Με κοιτάζει ανέκφραστα. «Ε λοιπόν, ναι, με πειράζει. Είναι η δεύτερη φορά που επαναλαμβάνεται το ίδιο μέσα σε μια εβδομάδα».

Κοιτάζω τον πίνακα. «Έχω μπερδευτεί». Αποφεύγω να προσπαθήσω να διακρίνω τους αριθμούς στον πίνακα, από φόβο μήπως μισοκλείσω τα μάτια κατά λάθος.

Εκείνος κλείνει ελαφρά τα βλέφαρα. «Όχι, όχι, δεν το δέχομαι αυτό. Το ξέρω ότι μπορείς. Στα διαγωνίσματα πάντα αριστεύεις. Αυτή την εξίσωση θα την έλυνες ακόμα και στον ύπνο σου».

Μερικοί μαθητές στρέφονται τώρα προς το μέρος μου. Δεν είναι πολλοί, αλλά είναι αρκετοί για να νιώσω νευρικότητα. Μεταξύ αυτών και η μπροστινή μου, η Άσλεϊ Τζουν. Ο χαρακτηρισμός της στην τάξη είναι Η6, αλλά εγώ τη σκέφτομαι πάντα ως Άσλεϊ Τζουν. Από την πρώτη φορά που την αντίκρισα, πριν από χρόνια, της έμεινε αυτός ο χαρακτηρισμός.

Η Άσλεϊ Τζουν γυρίζει και με κοιτάζει με τα μεγάλα πράσινα μάτια της. Φαίνεται σαν να κατάλαβε επιτέλους ότι συχνά παρατηρώ με πόθο από πίσω τα πλούσια πυρρόξανθα μαλλιά της (τι υπέροχο εκθαμβωτικό χρώμα!) ξαναφέροντας στον νου μου τη μεταξένια αφή τους από τότε που τα είχα αγγίξει πριν από πολλά πολλά φεγγάρια. Τα βλέμματά μας διασταυρώνονται και τα μάτια της σπιθίζουν από έκπληξη, επειδή δεν αποστρέφω τα δικά μου όπως το συνηθίζω εδώ και χρόνια. Από τότε που διαισθάνθηκα το ενδιαφέρον της για μένα, από τότε που ένιωσα ένα τσίμπημα στην καρδιά μου που με τραβούσε κοντά της.

«Θ6;» Ο καθηγητής αρχίζει να χτυπάει την κιμωλία στον πίνακα. «Έλα λοιπόν, κάνε μια προσπάθεια».

«Ειλικρινά δεν ξέρω».

«Μα τι σ' έπιασε; Αυτά για σένα είναι απλά». Με κοιτάζει επίμονα. Ξέρει ότι είμαι ένας από τους πιο έξυπνους μαθητές

του σχολείου. Η αλήθεια είναι ότι εύκολα θα μπορούσα να γίνω ο πρώτος μαθητής, αν το ήθελα –παίρνω εύκολα καλούς βαθμούς, χωρίς καν να χρειαστεί να διαβάσω–, αλλά σκόπιμα παριστάνω τον χαζό. Ο πρώτος μαθητής προσελκύει την προσοχή των άλλων. «Δοιπόν, έλα να το πιάσουμε μαζί. Διάβασε πρώτα την ερώτηση».

Η κατάσταση πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Όμως για την ώρα δεν υπάρχει λόγος να πανικοβάλλομαι.

«Μάλλον το μυαλό μου κοιμάται ακόμη».

«Διάβασε απλώς την ερώτηση. Αυτό μόνο». Η φωνή του έχει αποκτήσει τώρα τόνο αυστηρό.

Ξάφνου όλα αυτά αρχίζουν να μη μου αρέσουν καθόλου. Ο καθηγητής φαίνεται να το έχει πάρει προσωπικά.

Κι άλλα μάτια στρέφονται και με περιεργάζονται.

Πάνω στη νευρικότητά μου, ετοιμάζομαι να ξεροβήξω, αλλά αμέσως συγκρατιέμαι. Μόλις που πρόλαβα. Αυτοί δεν ξεροβήχουν ποτέ. Παίρνω βαθιά εισπνοή, επιχειρώντας να κερδίσω χρόνο. Αντιστέκομαι στην επιθυμία να σκουπίσω το πάνω χείλος μου, όπου υποψιάζομαι ότι αρχίζουν να σχηματίζονται κόμποι ιδρώτα.

«Μήπως πρέπει να το επαναλάβω;»

Μπροστά μου, η Άσλεϊ Τζουν με κοιτάζει ακόμα πιο επίμονα. Για μια στιγμή, αναρωτιέμαι αν έχει καρφώσει το βλέμμα της στο πάνω χείλος μου. Μήπως βλέπει τον ιδρώτα να γυαλίζει ανεπαίσθητα; Μήπως παρέλειψα να ξυρίσω καμιά τρίχα; Έπειτα σηκώνει το χέρι, ένα λευκό μακρόστενο χέρι σαν τον λαιμό ενός κύκνου που προβάλλει από το νερό.

«Νομίζω ότι ξέρω τη λύση» λέει και σηκώνεται από τη θέση της. Παίρνει την κιμωλία από τον καθηγητή, ο οποίος αιφνι-

διάζεται από το θράσος της. Κατά κανόνα οι μαθητές δεν πλησιάζουν τον πίνακα αν δεν τους καλέσει ο καθηγητής. Αλλά πάλι, αυτή είναι η Άσλεϊ Τζουν, η οποία κάνει σχεδόν ό,τι θέλει. Κοιτάζει την εξίσωση και κατόπιν γράφει με ταχύτητα μεγάλα γράμματα και αριθμούς. Μερικές στιγμές αργότερα ολοκληρώνει την άσκηση και προσθέτει από κάτω ένα τικ και ένα A+. Τινάζει τα χέρια της και επιστρέφει στη θέση της.

Μερικοί μαθητές αρχίζουν να ξύνουν τον καρπό τους, το ίδιο και ο καθηγητής. «Καλό αυτό» της λέει. «Μου αρέσει». Ξύνει τον καρπό του ακόμα πιο γρήγορα, επιδεικτικά, και τον μιμούνται κι άλλοι μαθητές. Ακούω το *χρατς κρατς κρατς* των νυχιών πάνω στους καρπούς.

Μπαίνω κι εγώ στον χορό, ξύνοντας τους καρπούς μου με τα μακριά νύχια μου, παρόλο που το απεχθάνομαι. Οι δικοί μου καρποί είναι ελαττωματικοί. Δεν αισθάνομαι φαγούρα σ' αυτό το σημείο όταν κάτι μου φαίνεται αστείο. Ενστικτωδώς νιώθω την ανάγκη να χαμογελάσω –χαμογελάω σημαίνει ότι πλαταίνω το στόμα μου και αποκαλύπτω τα δόντια μου–, όχι να ξύσω τον καρπό. Στο σημείο αυτό εγώ έχω ευαίσθητες νευρικές απολήξεις, όχι στο ωλένιο νεύρο.

Ξαφνικά από τα μεγάφωνα ακούγεται ένα μήνυμα. Αμέσως όλοι σταματούν το ξύσιμο και τεντώνουν τα αυτιά. Είναι μια επιτακτική φωνή από ηλεκτρονικό μηχάνημα, που δεν είναι ούτε αντρική ούτε γυναικεία.

«Σημαντική ανακοίνωση» λέει το μεγάφωνο. «Απόψε, σε τρεις ώρες, στις 02.00 π.μ., ο Ηγεμόνας θα βγάλει διάγγελμα σε εθνικό δίκτυο. Όλοι οι πολίτες οφείλουν να τον ακούσουν. Για τον λόγο αυτό, εκείνη την ώρα δε θα γίνει μάθημα. Καθηγητές, μαθητές και όλο το διοικητικό προσωπικό καλούνται

να συγκεντρωθούν στην αίθουσα τελετών, για να παρακολουθήσουν τη ζωντανή μετάδοση του διαγγέλματος του αγαπημένου μας Ηγεμόνα».

Αυτό ήταν. Μετά το κουδουνάκι του τερματισμού της αναγγελίας, όλοι σωπαίνουν. Η είδηση μας άφησε εμβρόντητους. Ο Ηγεμόνας –που έχει να εμφανιστεί δημόσια εδώ και δεκαετίες– δεν παρουσιάζεται σχεδόν ποτέ στην τηλεόραση. Συνήθως αναθέτει τις ανακτορικές και άλλες διοικητικές ανακοινώσεις στους τέσσερις Υπουργούς του (Επιστημών, Παιδείας, Τροφίμων, Δικαιοσύνης) ή στους δεκαπέντε Διευθυντές (Ιπποτροφείων, Αστικών Υποδομών, Μελετών των Χέπερ κ.λπ.) που λογοδοτούν στους Υπουργούς.

Κανείς δε μένει αδιάφορος στο γεγονός ενός διαγγέλματος. Όλοι προσπαθούν να μαντέψουν περί τίνος πρόκειται. Τα διαγγέλματα σε εθνική κλίμακα γίνονται σε εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις. Στα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έγιναν μόνο δυο φορές. Τη μια φορά η αφορμή ήταν ο γάμος του Ηγεμόνα. Και τη δεύτερη, τη σπουδαιότερη, η αφορμή ήταν η ανακοίνωση για το Κυνήγι των Χέπερ.

Παρόλο που το τελευταίο Κυνήγι διοργανώθηκε πριν από δέκα χρόνια, ο κόσμος εξακολουθεί να μιλάει γι' αυτό ακόμα και σήμερα. Τα Ανάκτορα εξέπληξαν την κοινή γνώμη όταν ανήγγειλαν ότι εκτρέφονταν οκτώ χέπερ. Οκτώ ζωντανά χέπερ με αίμα στις φλέβες. Θέλοντας να τονώσει το ηθικό των υπηκόων του σε μια εποχή οικονομικής ύφεσης, ο Ηγεμόνας αποφάσισε να αφήσει ελεύθερα τα χέπερ. Τα συγκεκριμένα, που κρατούνταν σε περιορισμό πολλά χρόνια, ήταν χοντρά και μαλακά, σαστισμένα και φοβισμένα. Όταν αφέθηκαν ελεύθερα στην ερημιά σαν πρόβατα έτοιμα για σφαγή, ήταν βέ-

βαιο ότι δε θα γλίτωναν. Τους δόθηκε ένα προβάδισμα δώδεκα ωρών. Στη συνέχεια, η ομάδα των τυχερών που κληρώθηκαν είχε το δικαίωμα να τα κυνηγήσει. Το Κυνήγι τελείωσε μέσα σε δυο ώρες και ο Ηγεμόνας πέτυχε σημαντική άνοδο της δημοτικότητάς του.

Καθώς πηγαίνω στην καντίνα για το μεσημεριανό φαγητό, ακούω τον απόηχο των γεμάτων έξαψη συζητήσεων. Πολλοί ελπίζουν ότι ο Ηγεμόνας θα αναγγείλει ακόμα ένα Κυνήγι των Χέπερ. Συζητιέται το ενδεχόμενο να έχουμε ξανά κλήρωση μεταξύ των πολιτών. Ορισμένοι διατηρούν τις επιφυλάξεις τους – *μα καλά, τα χέπερ δεν έχουν εκλείψει;* Αλλά ακόμα και οι αμφισβητίες αφήνουν τα σάλια να τους τρέξουν στο πιγούνι και στο πουκάμισο, όταν συλλογίζονται την πιθανότητα ενός Κυνηγιού. Κανένας δεν έχει γευτεί χέπερ, κανένας δεν έχει πιει το αίμα του, δεν έχει καταβροχθίσει τη σάρκα του εδώ και πολλά χρόνια. Η σκέψη και μόνο πως ίσως η κυβέρνηση έχει φυλάξει μερικά χέπερ, πως ίσως όλοι οι πολίτες λάβουν μέρος στην κλήρωση για το Κυνήγι, δημιουργεί φοβερή αναστάτωση στο σχολείο.

Θυμάμαι το Κυνήγι που διοργανώθηκε πριν από δέκα χρόνια. Για πολλούς μήνες μετά δεν τολμούσα να αποκοιμηθώ, γιατί έβλεπα τρομερούς εφιάλτες: φριχτές εικόνες ενός Κυνηγιού της φαντασίας μου, υγρού, βίαιου, με πολύ αίμα. Μες στην πρωινή σιγαλιά άκουγα ανατριχιαστικές κραυγές πανικού, άκουγα τον ήχο της σάρκας που ξεσκίζεται, των οστών που κομματιάζονται. Ξυπνούσα ουρλιάζοντας, κι όσο κι αν ο πατέρας μου με έσφιγγε στην αγκαλιά του προστατευτικά, εγώ ήμουν απαρηγόρητος. Μου έλεγε πως όλα πάνε καλά, πως δεν ήταν παρά ένα όνειρο, πως δεν ήταν αληθινό. Όμως

δεν ήξερε πως, ενόσω μου μιλούσε, στ' αυτιά μου ηχούσαν οι μακρινές σπαρακτικές κραυγές της αδελφής και της μητέρας μου, που στοίχειωναν τους εφιάλτες μου αλλά και τη μουντή καθημερινότητά μου.

Η καντίνα ήταν κατάμεστη και θορυβώδης. Ακόμα και το προσωπικό κουβέντιαζε για το διάγγελμα, καθώς σέρβιρε φαγητό –συνθετικό κρέας– στο πιάτο μας. Η ώρα του φαγητού ήταν ανάκαθεν μια δοκιμασία για μένα, επειδή δεν έχω φίλους. Είμαι μοναχικός, εν μέρει επειδή αυτό είναι πιο ασφαλές... Όσο λιγότερα πάρε δώσε έχεις με τους άλλους, τόσο μειώνονται οι πιθανότητες να σε ανακαλύψουν. Ωστόσο, αυτό που κυρίως με εμποδίζει να πιάσω φίλιες είναι η προοπτική να με καταβροχθίσει ζωντανό ο υποτιθέμενος κολλητός μου. Πείτε με ιδιότροπο, αλλά ο επαπειλούμενος θάνατος στα χέρια (ή στα δόντια) ενός φίλου που σου ρουφάει το αίμα στο πι και φι αποτελεί δυναμίτη στα θεμέλια της οικοδόμησης μιας φιλίας.

Έτσι λοιπόν, τις περισσότερες φορές τρώω μόνος. Όμως σήμερα, μόλις πληρώνω στο ταμείο, διαπιστώνω ότι δεν υπάρχουν ελεύθερες θέσεις. Αμέσως μετά εντοπίζω τους Ζ5 και Ζ19 από την τάξη των μαθηματικών. Κάθονται οι δυο τους σ' ένα τραπέζι και πηγαίνω κοντά τους. Είναι και οι δυο ηλίθιοι, ο Ζ19 λίγο περισσότερο απ' τον άλλο. Τον ένα τον έχω βαφτίσει Ηλίθιο και τον άλλο Σκράπα.

«Γεια» λέω.

«Γεια» αποκρίνεται ο Ηλίθιος χωρίς να σηκώσει το βλέμμα.

«Όλοι κουβεντιάζουν για το διάγγελμα» σχολιάζω.

«Ναι» λέει ο Σκράπας με μπουκωμένο στόμα. Τρώμε σω-

παίνοντας για κάμποση ώρα. Έτσι γίνεται με τον Ηλίθιο και τον Σκράπα. Είναι σπασικλάκια που κάθονται με τις ώρες στον υπολογιστή μέχρι αργά το μεσημέρι. Όταν τρώω μαζί τους –περίπου μια φορά τη βδομάδα– μερικές φορές δε λέμε τίποτα απολύτως. Τότε αισθάνομαι πιο κοντά τους.

«Πρόσεξα κάτι» λέει σε λίγο ο Σκράπας.

Σηκώνω το βλέμμα από το πιάτο και τον κοιτάζω. «Τι πράγμα;»

«Κάποιος σε κοιτάζει συνέχεια». Δαγκώνει άλλο ένα κομμάτι από το ζουμερό ωμό κρέας. Το αίμα κυλάει στο πιγούνι του και στάζει στο μπολ του.

«Δες για τον μαθηματικό; Ναι, ξέρω, ο τύπος δε μ' αφήνει σε ησυχία...»

«Δεν εννοούσα αυτό. Μιλώ για ένα κορίτσι».

Ακούγοντάς τον, ο Ηλίθιος κι εγώ σηκώνουμε το βλέμμα.

«Σοβαρά;» ρωτάει ο Ηλίθιος.

Ο Σκράπας γνέφει καταφατικά. «Σε κοιτάζει εδώ και μερικά λεπτά».

«Δεν κοιτάζει εμένα». Πίνω μια γουλιά αίμα. «Μάλλον κοιτάζει κάποιον από εσάς».

Ο Ηλίθιος και ο Σκράπας ανταλλάσσουν βλέμματα. Ο Ηλίθιος ξύνει τον καρπό του μερικές φορές.

«Ωραίο αστείο» σχολιάζει ο Σκράπας. «Παίρνω όρκο ότι σε γλυκοκοιτάζει εδώ και κάμποση ώρα. Κι όχι μόνο σήμερα. Κάθε φορά, την ώρα του φαγητού, τις τελευταίες βδομάδες τη βλέπω που σε κοιτάζει».

«Ναι, καλά» λέω, παριστάνοντας τον αδιάφορο.

«Όχι, σοβαρά, να... σε κοιτάζει αυτή τη στιγμή. Πίσω σου, στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο».

Ο Ηλίθιος γυρίζει να δει. Όταν ξαναγυρίζει προς το μέρος μας, ξύνει τον καρπό του δυνατά και γρήγορα.

«Τι το αστείο βρίσκεις;» ρωτάω, πίνοντας άλλη μια γουλιά και καταπνίγοντας την επιθυμία να γυρίσω κι εγώ να κοιτάξω.

Ο Ηλίθιος ξύνει τον καρπό του πιο δυνατά, πιο γρήγορα. «Για δεξ κι εσύ. Είναι αλήθεια».

Γυρίζω αργά και ρίχνω μια κλεφτή ματιά. Δίπλα στο παράθυρο υπάρχει μόνο ένα τραπέζι. Εκεί κάθεται πάντα ένας συγκεκριμένος κύκλος κοριτσιών. Τα Ελκυστικά Κορίτσια. Έτσι τις ξέρουν όλοι. Και εκείνο το στρογγυλό τραπέζι είναι το δικό τους. Υπάρχει ένας άγραφος νόμος, γνωστός σε όλους, που λέει ότι δεν καθόμαστε ποτέ σ' αυτό το τραπέζι. Είναι ο χώρος των Ελκυστικών Κοριτσιών, των δημοφιλών μαθητριών, των κοριτσιών που κάνουν παρέα με χαριτωμένα αγόρια και ντύνονται με ακριβές μάρκες. Μπορείς να πλησιάσεις το τραπέζι τους μόνο αν σου το επιτρέψουν. Έχω δει ακόμα και τα αγόρια τους να περιμένουν πειθήνια στην άκρη μέχρι να τους δοθεί η άδεια να πλησιάσουν.

Καμιά τους δε με κοιτάζει. Φλυαρούν, συγκρίνουν τα κοσμήματά τους, χωρίς να δίνουν σημασία στο τι γίνεται πέρα από το τραπέζι τους. Όμως τότε μια από αυτές σηκώνει τα μάτια και με κοιτάζει επίμονα. Τα βλέμματά μας διασταυρώνονται. Είναι η Άσλεϊ Τζουν. Με κοιτάζει με ένα θλιμμένο, νοσταλγικό βλέμμα, όπως το συνηθίζει τα τελευταία χρόνια.

Αποστρέφω τα μάτια και γυρίζω ξανά μπροστά μου. Ο Ηλίθιος και ο Σκράπας ξύνουν τώρα τους καρπούς τους μανιωδώς. Νιώθω τα μάγουλά μου να καίνε επικίνδυνα, αλλά ευτυχώς αυτοί οι δυο είναι απασχολημένοι με το ξύσιμο και δε με προσέχουν. Ελέγχω την έκφραση του προσώπου μου και παίρνω βαθιές, αργές αναπνοές, για να καταλαγιάσει το φούντωμα.

«Δε μου λες, αυτή δεν ήταν που σου την έπεφτε παλιότερα;» λέει ο Ηλίθιος. «Ναι, αυτή είναι. Πριν από δυο χρόνια».

«Συνεχίζει να σε θέλει, σε γουστάρει ακόμη έπειτα από τόσο καιρό» πετάει την εξυπνάδα του ο Σκράπας, και ύστερα αρχίζουν να ξύνουν ξέφρενα ο ένας τον καρπό του άλλου.

Η κολυμβητική προπόνηση μετά το φαγητό –ναι, ο προπονητής μου είναι τρελαμένος– σχεδόν αναβάλλεται. Κανένα από τα μέλη της ομάδας δεν καταφέρνει να συγκεντρωθεί. Τα αποδυτήρια βουίζουν, καθώς όλοι συζητούν τις τελευταίες φημολογίες σχετικά με το διάγγελμα. Περιμένω να φύγουν όλοι και μετά να αλλάξω. Την ώρα που ξεντύνομαι, κάποιος μπαίνει στα αποδυτήρια. «Σπέρα» λέει ο Πόουζερ, ο αρχηγός της ομάδας, πετώντας τα ρούχα του και φορώντας το εφαρμοστό μαγιό του. Πέφτει στο πάτωμα και αρχίζει τα πουσάπς, φουσκώνοντας τους τρικέφαλους και τους θωρακικούς μυς. Στο ντουλάπι του φυλάει μια μπάρα με βάρη για την ενδυνάμωση των δικέφαλων. Η αυτού βουβαλοσύνη, ο Πόουζερ, κάνει το ίδιο πράγμα πριν από κάθε προπόνηση, φουσκώνοντας τους μυς του στο μάξιμουμ. Έχει ολάκερη λέσχη θαυμαστών, που την αποτελούν κυρίως οι μαθήτριες της τρίτης γυμνασίου και της πρώτης λυκείου που απαρτίζουν την ομάδα των κοριτσιών. Τον έχω δει να τις αφήνει να αγγίξουν τους θωρακικούς μυς του. Πιο παλιά, τα κορίτσια καρφώνονταν σ' εμένα και οι πιο τολμηρές με πλησίαζαν και προσπαθούσαν να μου πιάσουν την κουβέντα την ώρα της προπόνησης, αλλά στο τέλος κατάλαβαν ότι προτιμούσα να είμαι μόνος. Για καλή μου τύχη, ο Πόουζερ τράβηξε το ενδιαφέρον τους και με παράτησαν στην ησυχία μου.

**Μην ιδρώνεις. Μη γελάς.
Μην προσελκύεις την προσοχή των άλλων.
Και πάνω απ' όλα, ό,τι κι αν κάνεις,
μην ερωτεύεσαι κάποιον απ' αυτούς.**

Ο Τζιν διαφέρει από όλους γύρω του. Δεν μπορεί να τρέξει σαν αστραπή, οι ακτίνες του ήλιου δεν τον σκοτώνουν, δεν τυραννιέται από ασίγαστη λαχτάρα για αίμα. Ο Τζιν είναι ανθρώπινο πλάσμα και γνωρίζει τους κανόνες. Πρέπει να κρύβει την αλήθεια. Είναι ο μόνος τρόπος για να παραμείνει ζωντανός στον κόσμο της νύχτας, έναν κόσμο όπου το είδος του θεωρείται λιχουδιά. Όταν κληρώνεται για να κυνηγήσει τα τελευταία εναπομείναντα ανθρώπινα πλάσματα –μια μοναδική, εξαιρετικά σπάνια ευκαιρία–, η προσεκτικά οικοδομημένη ζωή του αρχίζει να καταρρέει γύρω του. Ο δρόμος του διασταυρώνεται με τον δρόμο ενός κοριτσιού που τον κάνει να νιώθει πράγματα που δεν πίστευε ότι θα ένιωθε ποτέ – αλλά και με τον δρόμο μιας αγέλης ανελέητων κυνηγών, που τον αντιμετωπίζουν με ολοένα αυξανόμενη καχυποψία, καθώς υποπτεύονται την αληθινή φύση του. Τώρα που ο Τζιν βρήκε επιτέλους κάτι για το οποίο αξίζει να αγωνιστεί, η ανάγκη του να επιβιώσει είναι ισχυρότερη από κάθε άλλη φορά... Αξίζει ωστόσο να θυσιάσει γι' αυτό την ανθρωπιά του;

ISBN: 978-960-501-696-8

9 789605 016968

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5696